

Marko Golja

Rošlin in Verjanko

- Sin moj!

Prvi trenutek besed ni razumel, zgolj občutil ju je. Kot presenečenje. Kot bolečino. Nekje ga je usekalo, saj to ne more biti res. Saj vendar on, Verjanko, zavdaja Rošlinu bolečino, predsmrtno hropenje, spoznanje. Še zmerom je v dlani čutil držaj noža; stiskal ga je in stiskal, nohti so se mu zarezali v meso ... In stiskal je zobe .. In zasotzile so se mu oči ... Toda rezilo noža ja še kar naprej sililo navzgor in globlje v Rošlinovo telo. Mogoče je takrat vse v njem že kričalo, silovito in onemogle hkrati, zateglo in hlipajoče, neeeejanneee, toda niti desnica niti nož ga nista poslušala. Rošlinovo umiranje je tudi njemu jemalo moč, in tako kot je oni umiral, je on slabel. Samo še desnica je pričala o njegovem življenju, njegovo telo je bilo vse bolj mlahavo, mehko. Tiste trenutke je živel zgolj z ubijanjem. Roka, ki drži nož, ubija. Prej ali slej. Nož, ki se zlepi z dlanjo, ubija. Roka in nož sta eno. V znoju, v krvi. Roka in nož sta močna, tako močna, da vzdržita pritisk Rošlinovega telesa, ki pritiska, pada na Verjanka. Toda Verjanko je šibek, nogi ga komaj nosita, v kolenih bo klecnil, z Rošlinom se bo spustil na tla, v čudnem objemu življenja in smrti, onemoglega telesa in trupla. Vendar desnica vztraja: noče slišati Rošlinovih besed, ne želi razbrati njegovih poslednjih izdihljajev, poslednje prošnje v očeh, preden pogled otrpne v smrtnega. Ta roka ga bo umorila. Onkraj zamaha, zamahov ne bo več Rošlina. Samo mrtev Rošlin, samo truplo. Dopolnilo se bo, kar se je snovalo dolge čase, kar je zmerom klicalo po krvi, po smrti. Sprva je morda samo slutil, mogoče se je bal, toda prsti so se že zgodaj stisnili v pest, v udarec, v sovraštvo. Njegova pest je bila vse močnejša, udarec vse silovitejši, sovraštvo vse bolj strastno. V ušesih bi mu zabobnelo, v očeh bi ga zasketelo, ustnice bi se mu osušile, dlani navlažile, stegna napela, samo da bi pomislil, kako Rošlin vstopi v sobo in z rahlim prikonom njegovo mater pozdravi, kako ji pomenljiv pogled nakloni, se ji niti malo sramežljivo nasmehne ... Toda jasnost slutnje je zaslepilo sovraštvo; nič več se ne bi spraševal, zakaj sovraži Rošlina, zakaj zmerom znova odkloni ponujeno roko, zakaj neprestano poveša pogled, samo da oni odpre vrata ali dvigne glavo, nič več ... Iz sovraštva je črpal moč, da je prebedel nočne ure, oprezujoč pod oknom, prisluškujoč, kako se Rošlin zavali v očetovo posteljo, kako jo priganja, naj čim hitreje pride k

njemu, kako ji govori umazane besede, jo spodbuja še in še ... Zmerom znova omahneta v rahel sen, zmerom znova se prebudita v strast ... Med sno in strastjo sliši njuno šepetanje in od časa do časa svoje ime ... Verjanko ... sem ... Verjanko tja ... Verjanko ja ... Verjanko ne ... Prezebel se komaj zadržuje, da ne zažene vika in krika, da ne izkriči svojega gneva, mržnje ... Sovraštvo mu je dajalo moč, da je vsaj nekoliko skril svoje sovraštvo ... da je na materina vprašanja vsaj nekaj zamrmral v brado, v tla ... da je na Rošlinove pozdrave v krēmi vsaj prikimal ... da je na njegova vabila, naj srkne z njim kozarček, vsaj medlo odkimal ... pa čeprav bi najraje pograbil stol in ga mahnil po glavi, da bi mu jo preklal na dvoje, jo zdrobil v temnordečo gmoto. A ni bilo samo sovraštvo, ki ga je hromilo, da ni zavihtel stola. Bil je strah, kajti Rošlin je bil vsaj za glavo višji, kljub svojim letom še zmerom močan in uren. Sicer ga še nikoli nihče ni videl, kako se mikasti, pa vendar ... Vrstniki so Verjanka cenili, ker je hitro tekel, toda tepel se še ni. Vsaj zaresno ne. Fantje in mladci bi se včasih nekoliko ruvali, zagrabili in zavrteli, se naglo prekucnili ali podstavili nasprotniku nogo, toda nikoli z mržnjo, zmerom v igri ... Ja, Rošlin je prišel iz nekega drugega sveta, o njem so šepetali vse mogoče ... Da je tam v belem svetu ubijal za denar, da je hiše podiral, da je čez morje plul, da je knjige bral ... In Verjanko ne bo nikoli pozabil, kako je nekega večera njegovo mater dvignil, kot bi peresce bila, jo čez izbo nesel in na posteljo položil, potem pa nanjo legel ... da je zajejala ... Z vso svojo težo, z vso svojo močjo je legal in legal nanjo, da je vse bolj stokala in stokala, da bi na koncu že kar kričala ... Boleti jo je moralo ... praskala je v njegov hrbet ... on pa ni čutil ničesar ... samo še bolj se je stiskal k njej ... bolj in bolj ... In vpil ji je v uho ... na ... tuumaš ... tuumaš ... Verjanko je drevenel od groze, ja, že je hotel planiti v sobo, ko se je Rošlinu nenadoma izvil zasopel izdih, ko ga je mati nežno objela, mu s prsti šla skoz lase, nežno, ja, prav ljubeče ... kot njemu, Verjanku, že dolgo ne. Vse to ga je bolelo, prav čutil je bolečino v sebi, vse ga je dušilo, okrog vratu, okrog pasu, v prsih ga je stiskalo ... Svoj obraz je pritisnil ob okno, vendar nista opazila njegovega zmaličenega obraza. Ne, objeta sta ležala, prižeta drug k drugemu: hiša bi lahko do tal pogorela, živad bi lahko od lakote pocrkala, kak potepuh bi lahko skrinje spraznil, pa ne bi opazila ... In takrat se je zgodilo ... Rošlin s široko kretljivo odejo odgrne in počasi vstane. Verjanko vidi mater in Rošlina, kot sta na svet prišla. In kakor da še ni bilo dovolj groze, Rošlin proti oknu stopi in se nameni zaveso zagniti. Prostor do okna s prožnimi koraki premeri, se spotoma rahlo pretegne in si tik pred oknom mošnjo in onega potežka. Verjanku je bilo v sencih, kovalo; pred očmi se mu je isknilo, bliskalo ... Rošlin stoji pred oknom, ob katero je Verjanko še pred trenutkom pritiskal svoj obraz. Zadovoljen stoji; pogled počasi dvigne proti nebu, trdno odločen, da skrije nasmešek, ki preti, da mu hušne prek obraza. Samo šipa je med njim in to šmrkasto glisto Verjankom. Mali misli, da ga ne vidi. Saj bi ga zvilo, če bi butnil proti njemu. Kap bi ga. V hlače bi. Zato se še naprej pretvarja in na videz odsotno pogleduje oblake na nebu. Nekaj mu ne da miru, in jo pokliče čez rame, naj pride k njemu. Obotavlja se dvigne, verjetno ji je nerodno ... prej, pred nekaj trenutki pa bi dušo prodala, kaj prodala, zastonj bi jo dala, ne enkrat, zmerom znova, ob vsakem sunku, ob vsakem prodoru, ob vsakem:

tu imaš. Ko ji zašepeta: pridi, pridi, previdno stopi iz visoke postelje in se nameni proti njemu. V mesečini opazuje njeno postavo, občuduje njene široke boke, polne prsi. Ona občuti njegov pogled, vznemiri jo, skoraj kot kakšna nedolžna mucka pospeši korak, si z levo roko zakrije prsi, z desno osramje ... Rošlin pa uživa v vsakem njenem koraku; kašna mrha. Pa vdova! Saj to je greh. No ja, bil je, potem pa je prišel on in dobro delo storil. In zdaj bo še eno. Ta malemu jo pokaže, takole od blizu, da ga bo kaj žrlo v temnih nočeh, da se bo česa spominjal, da se bo ob spominu nanjo vzburljal in že čez nekaj trenutkov ves zgrožen roko odmikal, zmerom prepozno. Prav čuti, kako mali znova svoj obraz k šipi pritisne; prav čuje, kako svoj dih zadržuje; in ve, kako stoji na prstih, da več in bolje vidi. Ja, naj mu bo, naj jo vidi, njo, ki ga je rodila in po kateri skrivoma pogleduje. Ja, naj jo vidi, kako se plašno približuje, in vendar gibko: vse v njej je močnejše od sramu. Žge jo želja; naj jo vidi, kako prihaja. Da se mu zamegli pred očmi, da se ob zid prižme, z vročično roko zagradi. Toda Rošlin še nima dovolj, hoče več. Se izprsi kot v vojski, trebuh noter, potem pa z boki naprej butne, da ona proti njemu kar roki izproži, in hitreje, še želneje stopi. Zdaj jo lahko vidi, njene težke prsi, temna kolobarja, nabrekla vršička ... topel trebuh ... voljne boke ... Jo za roki prime in k sebi potegne, stisne k sebi, da prhne, zaprede od sladkega vznemirjenja. Rošlin jo rahlo privzdigne, in še in še, da se lahko z nogami ob okensko polico opre. Toliko da Verjanka v obraz ne brene, slepa od želje, vsa razprta. Še več hoče Rošlin; njen krik mu ni dovolj, njeno zasoplo zaganjanje samo podžge njegovo domišljijo. Kakor da se bo iztrgal, jo močno zagradi, da se obrneta. Posadi jo na okensko polico, z vsakim sunkom jo zmerom znova pritisne ob okno. Ječi ona, in Rošlin, in zunaj, v mrzli noči Verjanko. Pred očmi se mu temni, grabi po zidu, po oknu, skoz lase. Pogleda ne vzdrži, klecne v kolenih, na hladni zemlji ves moker od solz obleži. Dovolj in preveč je videl za tisto noč, dovolj in preveč je trpel. Toda za njo in njega noči še ni bilo konec. Vso noč se ljubita: na oknu, pod oknom, na postelji, pod posteljo, pri postelji, ob omari, pri omari, ne pa na omari, zmerom znova ... in znova in še enkrat ... Sprva Rošlin še šteje v glavi. Ta je zame, ta za Verjanka, ta zanjo, pa še enkrat zanjo, ta pa je zame, tudi ta je zame, in ta je tvoj in takšno te imam rad, in ta ... in potem zmerom znova najdeta pot, ne ozirata se več ne kod ne kam, samo še više, globlje, dlje, hitreje, počasneje ... Jutro ju ne preseneti, tako sta utrujena. In ko Rošlin pod oknom zagleda Verjanka, se niti ne zdrzne. Noč je bila dobra in takšen naj bo tudi dan. Ni, da bi ga začel z mulcem. Verjanku pa so se lica in dlani že zdavnaj posušile, kot skorja suhega kruha skrušen je sedel, pod Rošlinovim pogledom je še nižje glavo sklonil. Kot bolečino je čutil njegov pogled, kot poslednji posmeh. Prekleti tujec, je zavpilo v Verjanku, ti boš mojo mater slačil, ti jo boš naokrog podil in v hotnico drugačil, ti se boš šopiril s svojo moškostjo, prekleti tujec, tujec, je bobnelo in odmevalo v Verjankovi glavi, ti boš mojo mater kot mačko preobračal, si jo tako in drugače nastavljal, zvečer z njo legal, si posteljo delil in zjutraj ves petelinast pred hišo stopal, prve sončne žarke lovil, prekleti, pekleti ... Bes in gnev sta mu kri po žilah pognala, mišice napela, rdečico na lica vrnila. Odpravil se je tako Verjanko stran, dovolj je bilo podoknice. Bosta že videla, predvsem pa on, Rošlin. Če

bi bil njegov oče še živ, bi bilo vse drugače. Oče sam bi z Rošlinom opravil, tako pa. Oče je mrtev, Verjanko pa je sam na svetu. On bo opravil z njim, z Rošlinom, pa tudi mati bo dobila svoje. Zakaj je vzela Rošlina, pa tako ji je prigovarjal.

Zakaj je bila tako židane volje? In tako so se vprašanja iskrla v Verjankovi glavi, ko je ves polomljen zavil okrog hiše. Tam pa ga je čakalo neljubo presenečenje. Na pragu je stal, z rokami v bokih, za glavo višji od njega, utrujen in vendar zelo močan – Rošlin. Niti za ped se ni premaknil, pa naj ga je poskušal obiti z leve ali desne. Poskušal in poskušal se je zmuzniti mimo, oni pa mu ni dal. Še huje mu je bilo, ko je oni bušnil v smeh, ko mu je med smehom vrgel v obraz, da če pod oknom stoji, sedi in leži, pa naj še skozenj hodi. In tudi tokrat Rošlin nima takoj dovolj, zato še navrže Verjanku, naj pride tudi nocoj, da bo okno priprto, torej bo lahko tudi slišal, ne samo videl. Rošlinove besede zadenejo Verjanka v srce, padel bi, če bi oni samo prst dvignil. Toda vsaj za tisti trenutek ima Rošlin dovolj, obrne se in odide v hišo, pustivši Verjanka kot od strela oplaznega. Ubogi Verjanko! Tam je stal, dokler ga ni našla mati. Njenih zaskrbljenih vprašanj, pa kaj ti je, sinek ljubi, sinek dragi, sploh ni slišal. Samo videl je njen zadovoljni obraz, vonjal je njen vonj prebujene in potešene strasti. Najraje bi ji kaj zakričal v obraz, morda hotnica, cipa, tamestna, toda jezik je bil težak, niti premakniti ga ni mogel. Buljil je v mater, ki je bila lepša kot kadarkoli. Njena lica so bila polna, nič več bleda, nič več uvela, njih rdečica se je smejala in ponavljala: polno dobro de, njen svetli, topli pogled se je opravičeval in obljubljal, biserno beli zobje so se razkrili v nežnem nasmehu. Še pred trenutkom bi ji storil kaj hudega, toda obstret materine sreče je oslepil njegovo sovraštvo. Mati, je kriknil. Mati, in stekel stran, za hišo, k oknu svoje izbe. In tako kot mu je zabičal Rošlin, Verjanko spleza skozi okno ...

Medtem pa Rošlin sedi v kuhinji in premišljuje. Sinoči sploh ni bilo slabo, toda nocoj, nocoj bo prava noč. Tako Verjanko kot ona bosta težko dočakala noč, godna sta. Ona je napeta tetiva, Verjanko puščica; on, Rošlin, pa lokostrelec in tarča hkrati. Primerjava mu je povšeči; zadovoljno se nasmehne. In zamrmra v brado, naj se dopolni, kar se dopolniti mora ... Potlej obsedi v tišini, čez dan se mu pač nikamor ne mudi ...

Ona pa kljub svoji sreči ni mirna. Verjanko je bil tako čuden, blede, in tako naglo je stekel v stran, kot da bi pobegnil, in to pred njo. Morda bi se morala pogovoriti z njim, mu pojasniti nekatere reči. Rošlina ni lepo sprejel. Vse te dneve se je čudno obnašal, in to, danes zjutraj. Ves se je tresel, hkrati pa je bil otrpel. Tiho je bil in ničesar ni slišal. Zamišljena stopi v kuhinjo, odsotno pristavi vodo, jo sladka ... Morda pomore skodelica kave. Tako kot tolikokrat doslej se tudi tokrat nekoliko plašno odpravi proti Verjankovi izbi, potrka na vrata in vstopi. V sobi veje ledeno sovraštvo, še pogleda je ne; samo: ne maram, zasika, še mati ne pristavi. Nekoč bi ji beseda zamrla, jezik skrepenel, korak zastal, roka omahnila, toda po današnji noči – ne. Izčrpana je in vendar močna kot nikoli. Zaveda se življenja, sebe, vsakega trenutka in večnosti. Skomigne z rameni in zapre vrata neslišno za sabo. Sicer ima še precej postoriti po hiši, toda z mislimi je že pri Rošlinu. Zdaj tudi ona čaka noč.

Če je dotlej Verjanko še nihal, ali ponoči pojde pod materino okno ali ne, se je

zdaj nepreklicno odločil. Niti malo ga ni poskušala potolažiti, pride s skodelico kave, in še preden reče ne, že odide, kot da komaj čaka, da jo sama popije ali pa da jo nese tistemu, tistemu prekletemu babjeku Rošlinu. Sicer še ne ve, kako, vendar je trdno odločen, da jima pokaže, kar jima gre. Dan je dolg, toda noč bo moja, si je mislil užaljeni Verjanko. In noč bo še daljša. Njuna ljubezen je morda sladka, toda moje maščevanje slajše. In tako je tisti dan Verjanko čakal noč ... Čakanje so prebili različno. Ona se je umila s toplo vodo, si razčesala lase in se oblekla v sveže perilo. Rošlin je sedel v tišini, niti v mislih se ni pogovarjal. Verjanko je bil najbolj nemiren. Potem ko se je prepričal, da bo noč njegova, ga je zagrabila panika. Kako bo njegova? Kaj bo pa storil? Svest si je bil, da je Rošlin močnejši, da je čuječ in uren. Stal bo pod oknom in gledal in poslušal, kako onadva vso noč kavata. Ne, to je že doživel, noče še ene take noči, polne trpljenja, samopremaganj in bežnih trenutkov, ki jim zmerom sledijo samoočitki. Ne, tega noče, noče, noče. Dobro, stal bo pod oknom, gledal ju bo in poslušal, vendar se nocoj ne bo dotikal. Ne, ne bo se Rošlinu v posmeh dajal, ampak jima bo pokazal, kar jima gre. Iz predala je izvlekel nož, edini spomin na očeta. Rezilo je bilo ostro zgoraj, nazobčano spodaj. Ročaj je bil lepo izrezljan, lepo je legel v njegovo dlan, kot da bi bil zanjo izrezan. In ročaj je krasila lepo vrezana črka R. Včasih, ko je silno pogrešal očeta, si je pravil, da je to inicialka očetovega imena. In njegov oče ni bil kdorsibodi, ampak strašni razbojnik Rinaldo, ki je pred biriči zbežal iz dežele. Toda to je bilo že davno, očeta se sploh ni spominjal, in zato je toliko laže sanjari. Kako se bo njegov oče nekega dne vrnil, kako bo ves kraj pred strašnim Rinaldom spoštljivo glave sklonil, on pa bo zavriskal in stekel očetu v objem. In potem mu bo oče pripovedoval, kaj vse je videl in doživel v preteklih dvanajstih letih, on, Verjanko, pa bo poslušal odprtih ust. Nož ga je spomnil, naj zapre usta, da zdaj ni čas besed, ampak dejanj. Verjanko je stisnil ročaj in zobe. Nož v roki mu je dajal občutek moči, kakršnega ni prej nikoli občutil. V tistih trenutkih se je počutil gospodarja nad življenjem in smrtjo, nad trenutkom in večnostjo. Verjanko, ki se je tisti večer odpravljal pod materino okno, je bil neki drug Verjanko, ne tisti, ki je zjutraj kot ovca tekel od materinega okna do hišnih vrat, in trenutek kasneje kot kura do svojega okna. Ne, Verjanko je stopal skoz okno in noč samozavestno. Ni se bal ne teme, ne Rošlina, ne tega, kar bo verjetno videl. Najpoprej je slišal: sopihala sta kot živali, težko in vztrajno in zamolklo, odsekano. Za trenutek se je Verjanko ustrašil, niti pokukati si ni upal skoz okno. Kot prikovan obstoji pod oknom, toda nož v roki in strastni "pridi", "pridi", njuni "ja", "ja" ga zdramijo. V trenutku je vse močnejše od strahu - vzpne se na prste in pogleda skoz okno. Kar vidi, ne more verjeti. Njegova mati, ki je včeraj hudo neoblečena stopila iz postelje, kleči zdaj okobal na Rošlinu. In kakor da že to ni preveč, počepne nad Rošlinom, vsa nemirna, ihtava, vročična. Rošlin jo vleče k sebi, jo odriva, jo grabi in odriva ... In ona grabi vase Rošlina, grabi proti orgazmu ...

Njunega orgazma Verjanko ni želel slišati. Šele ko sta se umirila, je prisluhnil. Rošlin ji nekaj pripoveduje ... Žal lahko Verjanko ujame samo nekatere besede, dele stavkov ... večno življenje ... večna mladost ... nesmrtna ljubezen ... neprekinjen užitek ... zmagoslavje ... ljubezni ... življenja ... poraz smrti ... trenutek je večnost ... Rošlin

nekoliko povzdigne glas in Verjanko sliši malo bolje ... Čas je sovražnik življenja ... je znanilec smrti ... onkraj je tokraj ... trenutki odjedajo življenje ... življenje lahko preživi zgolj v večnosti ... večnost je zavetnica življenja ... trenutek sovražnik ... užitek trenutka ... večnost brez trenutka ... brez užitka ... med večnostjo in užitkom ... je rešitev ... je prekletstvo ... je absolutna svoboda ... je odrešilni napoj ... Zadnje besede so padle v nezno tišino. Ona se je dvignila, Verjanko pa je skoraj zlezal skozi okno. S stopali je iskal oporo v zidu, kradoma zadrževal dih in opazoval Rošlinove ustnice. Prvih nekaj besed ni slišal, zgolj zasluhlil jih je ... kri moje krvi ... Njen krik je preglasil Rošlina, Verjanko pa se je prestrašen spustil na tla. V glavi mu je bučalo ... kri moje krvi ... kri moje krvi ... Ona je kričala ne, ne, ne, trenutek kasneje pa ja, ja, ja. Rošlin se je smejal, poblaznelo. Njegov smeh, kot da je prihajal iz drugega sveta. Grozne besede, materini kriki in Rošlinov smeh so mu zledeneli kri v žilah. Isti smeh in isti kriki, ki so ga najpoprej omrtvili, so mu dali moč, da je z vsem svojim telesom zakričal: ne, ne dam vama svoje krvi, živita v grehu in v grehu umrta, naj bo vajina večnost prekletstvo, ne užitek ... Toda namesto besed je iz njega prišel grien, komaj slišen glas, ki ne bi prestrašil vrabca, kaj šele Rošlina. Ne sovraštvo in ne divji bes in ne strah mu niso dali moči. Nož v desnici mu jo je dal. Nož, ki mu je roko podaljšal, v znanilko in prinašalko smrti predruščil. Rošlin, je zakričal v noč kot stekli volk, Rošlin.

Divji smeh je presahnil, njeni kriki so kričali še bolj, toda nanje se ni oziral. Šel je proti hišnim vratom, tja, kjer se bosta srečala. Prvič in poslednjič kot moža. Pot od okna do vrat je prehodil s spokojnim korakom. Ni gledal v tla, da se morda ne spotakne, ni gledal v nebo, da se poslovi od zvezd, ni se s prsti leve roke bežno dotaknil zidu, da še poslednjič pod prsti občuti včeraj dom, danes tujo hišo ... Niti za trenutek se ni obotavljal. Nož ga je vlekel naprej, potiskal in nosil. In ko je prišel Verjanko okrog vogala, pred hišne duri, stopi na prag Rošlin. Za hip se spogledata, za hip, ki traja. Rošlin prelomi trenutek, nag in neoborožen stopi proti Verjanku. Nobene flinte ne skriva in nobene sekire. Stopi proti njemu z razprtimi rokami. Kakor da bi ga želel objeti. Verjanko stoji kot hipnotiziran, samo njegova spuščena desnica stiska nož. Vendar ga Rošlin ne opazi; vidi samo koščeno grinto, blede in tik pred jokom. Nasmeh bi bil morda boljši, toda Rošlin spregovori in v Verjanku zarjuje. Na kri moje krvi odgovori s silovitim zamahom in Rošlin ga sprejme z nasmehom. Še bolj kot njegov nasmešek pa zadeneta Verjanka besedi, s katerima ga Rošlin objame. Takrat bi mogoče že najraje zbežal, toda nož vztraja in Rošlinov objem, ja, objem, ne popušča. Objeta, združena v smrtni objem, hlastata za zrakom. Rošlin je z vsakim trenutkom vse težji. Zdaj, zdaj bo klecnil Verjanko. Samo še njegov nož kljubuje Rošlinovi sili, njegovi iztekajoči moči. Ne za dolgo: ne Rošlinova moč ne njegova teža nista podrla Verjanka. Poslednji Rošlinovi besedo sta ga. Besedi: ko ju je Rošlin izgovoril, je bil še živ. Ko ju je Verjanko razumel, je Rošlin bil že mrtev. Nekaj dolgih trenutkov zre Verjanko v truplo prekletega tujca. Pogled se mu ustavi na Rošlinovi rani. Kri moje krvi. Tudi sam je krvav; ne samo obleka, tudi lasje in obraz. Morda iz hvaležnosti, morda iz prošnje po odpuščanju, morda iz ljubezni se Verjanko skloni naprej in poljubi Rošlina na ustne. In zašepeta: Oče moj ...